

"אני בתוך פריג'ידר!"

פולק בביתו

עשיתי פאשלה ואני משלם עליה!

את כל העניין מאוד קשה. בשבוע של הבריחה היה לה ממש קשה. עכשיו קצת הוקל לה, כי המישפחה קצת הרוויחה אותי כבעל וכאבא. אני גם רואג להחזיק אותה בתמונה כל דקה. גם באותן רקות שמתערער לי הברי טחון, מתערערת התיקווה, ואני חוסף מצבירה.

הכנות שלי — יש לי אחת בת 11

"גונדר מישגה"

מזה שלושה שבועות הוא נמצא במה שקרוי בפיו: תקופת פריג'ידר. תקופה מאוד לא נעימה. שאין לדעת או אפילו לנסות להעריך את המשכה.

מזה שלושה שבועות תמימים הוא מחוץ לעניינים. הוא — שהיה צמוד במשך שנים למכשיר-קשר ואיתורית. והיה בכוננות 24 שעות ביממה.

הזמן עושה את שלו. והוא מתחיל להישכח מהתודעה הציבורית. לרדת מהכותרות השמנות שבהן זכה בעל-כורחו.

בגיל 39. באמצע קריירה מבטיחה. נגזר עליו לשבת בעמדת-המתנה מכאיבה ולנסות ולהעריך אם היא זמנית. או שזהו הסוף הכליכך מפתיע לקריירה מזהירה. ועליו לשנות כיוון.

יוסי פולק — עד לאחד בינואר מפקד כלא איילון — החליט שלא להתראיין בכל אותה תקופה שבה הופנו הזרקורים אליו. עקב בריחתו של צבי גור. הפירסומים באותה התקופה לא הסבו לו נחת. בלשון-המעטה. ולכן לא חיב את האפשרות להישפך דרך העיתונות. חוץ מזה היה טרוד בריצות ובלחצים המתחייבים מתפקידו הקודם.

קעת לא חסר לו פנאי. לפגישה הגיע הרבה לפני המועד. לבוש אזרחי. ללא הדרגות של גונדר-מישגה. או כפי שהוא מכנה אותן בצנינות "גונדר-מישגה!"

דיבורו חרישי. מהורהר. קשה מאוד לדמיין קעת את מפקד-הכלא הנוקשה. שאפילו האסירים הקשוחים ביותר חלקו לו כבוד והכתיירו אותו בתואר "גבר".

הוא עצמו מעיד כי דיבורו חד יותר. אפילו בוטה. בימים כתיקנם. במונולוג כמעט שוטף. שניכרים בו שרידי מוצאו הרומני. הוא מתאר בכנות ראויה-לציין את המצב הבלתי-סימפאטי שאליה נקלע. תוך כדי כך שהוא נוהר שלא לחפש אשמים מצד אחד. ולא להישמע משלים ומזויף מצד שני. לגבי תפקידו בכלא הוא מתבלבל עדיין בשימוש בזמני עבר והווה ובשימוש חוזר במילה: "אנחנו". שני מישטטים לאחר מכן הוא מציין ביושב שהוא "בחוף". בעוד אני תוהה. במהלך השיחה. מדוע הסכים סוף-סוף להיחשף. הוא קוטע אותי ומבקש: "רק שלא תעשי אותי כזה מיסכן. מחכה לעבודה".

מחכה לעבודה — כן. נואב — מאוד. מיסכן — לא!

ואחת בת 15 — לוקחות את זה יותר גרוע. לקטנה קשה יותר, כי היא לא קיבלה תירוץ מאיתנו מה קורה. הגדולה רומה יותר לי. יש לה פה כוה! אם את מתרשמת ממני. אל תקחי דוגמה מאיך שאני רגוע קעת. לפעמים יש לי תגובות כאלה שאנשים בורחים ממני. אני לא צועק. פשוט חרלשון. בוטה. הבת הגדולה שלי סיפרה לי ששאלו אותה פעם או פעמיים בבית הספר. והיא תקעה להם כאלה תשובות שנגמרו להם השאלות.

מיכתב-עידוד אחרי פאשלה

יש לי עכשיו מין תפקיר-ביניים כזה. אני עוסק בריכוז פרויקטים

ומחכה לבאות. התפקיד שדובר עליו בשבילי — לארגן כלא — לא נראה לך רציני? אני לא יודע כמה זה רציני. יש לי עוד כמה רעיונות מה אני יכול לעשות. האמת היא שממילא רציתי לעזוב את כלא רמלה. הייתי שם שנתיים וחצי. הגעתי לשם מכלא דמון. לי לא היתה אף פעם הסבלנות להיות בתפקיד הרבה זמן. עוד לפני פרשת צבי גור ביקשתי לעזוב את רמלה. קעת אני בהקפאה, בפריג'ידר. אני מלא תיקווה שהעניין הזה לא יעצור אותי בהמשך הקריירה שלי. אני מפתח להעריך את סיכויי. אם איגיד לך שזה עלול לאמץ את זה. מישהו עוד עלול לאמץ את זה. אני לא מסוגל להיתקע בתפקיד שולי. זה יכניס אותי לדיכאון גמור. הדבר היחיד המחזיק אותי זה התיקווה שזו עמדת-המתנה בלבד. אולי אני סתם אופטימי, אולי לא. שאלת אותי אם בשביל פאשלה

הכי התרגשתי מהמיכתבים של האסירים. הם קראו לי "גבר". נו. טוב. זה המושג שלהם. הם מתכוונים לכך שלא ניהלתי את הכלא בשלטון-רוח. מהמישרד. הבנתי שצריך לרדת לשי. על זה זכיתי בתואר "גבר".

האסיר תמיד ידע את מצבו אצלי. לעולם לא אבטיח לאסיר דבר שלא אוכל לקיימו. כי אם פעם אחת אפר את הבטחתי — אז גמרתי אצלו את הקריירה. זה. אגב. מה שקרה לצבי גור. שהסתבך עם הבטחות.

דווקא הייתי מאוד נוקשה איתם בתחום של פגיעה בסגל או במישמעת. מצד שני: הייתי מסוגל לרדת לפרטי-פרטים. בטיפול בכעיותיו של אסיר. איזה בעיות? אסיר שאשתו תובעת ממנו גט והוא נלחץ, או אסיר שצריך לעבור דירה, או אסיר שיש לו בעיות כספיות, חובות. או סתם אסיר מדוכא מהאגף שבו הוא נמצא. מהעבודה. המון. המון בעיות. לאסיר יש כל-כך הרבה בעיות. ויש לו רק כתובת אחת. אין לו ביטוח-לאומי, או קופת-חולים לפנות אליהם. יש לו רק ההנהלה.

"הייתי זקוק לצבי גור"

לא תמיד יכולתי לפתור את הבעיות. אבל לפחות נתתי להם את ההרגשה שאיכפת לי.

(המשך בעמוד 36)

פולק (עם כתבת "קול ישראל" כרמלה מנשה) אחרי בריחת צבי גור

אמרתי לו: אני לא מאמין לאף מילה שלך!

מזרז לי. מאוד מזרז לי. פיתאום

להיות בחוף? מין דממה שכזאת. פיתאום אין לי איתורית שמזומנת בשעות ובמצבים הכיפחות נוחים. במכשיר-קשר קוראים לי — אני קופץ לענות ושומע פיתאום משהו אחר עונה במקומי. את ממלא-מקומי מה זה ממלא-מקומי? הוא בעצם מהי לפי נקודה.

כשהטלפון מצלצל. אין זה בענייני עבודה. אלא בעיקר חברים או מכרים המתעניינים בשלומי. צילצלו גם אנשים שאיני מכיר. כדי להזדהות.

מהאחד בינואר. התאריך שבו סיימתי את תפקירי כמנהל-הכלא. הכל אחרת. אני ישן בלילה בלי מתה. בלי חשש שיפריעו לי בטלפונים. אני יודע ששום דבר דרמאטי לא יקרה על הבוקר. בעבודה. אני קם בבוקר הרבה יותר מאוחר מהשעה שהייתי קם קודם לכן. כיום אני יוצא לעבודה ב-8 וחוזר ב-4:30.

קודם לכן הייתי מגיע לעבודה כבר ברבע ל-7 בבוקר ועוזב ב-9 בערב. אם לא מאוחר מזה. הייתי פותח את בית-הסוהר וסוגר אותו. פיתאום אני מגיע הביתה מוקדם.

יש לך גם צדדים חיוביים. יש לי זמן ללכת לסרט. לחדש קשרים עם חברים. לא היה לי זמן לכך בשנים האחרונות. אשתי טוענת שאנחנו בירח-דבש עכשיו.

לא. רציניות. אשתי דווקא לקחה